

ΑΣΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΦ - ΡΕΝΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—'Ο άρσας 'Ανσέλιο, ύποπτος τύπος, πού παρουσιάζετα ως κινηματογραφικός άσπης, προσπαθεί νά μπλέξη στό δίχτυ του τήν Λουκιανή, τή σύζυγο ένος περιφημού θεαματοποού, τού 'Αργονος τού Μυστηρίου, όπως τόν λένε, ό όποιος, μέ τά καταληκτικά πειράματά του, έχει άναστατώσει τού Παριού. 'Η Λουκιανή, άν και λατρεύει τόν σύζυγό της, θυμιάει κάθε τόσο μαζί του, γιατί νομίζει πως τήν παροικεί πρós χάρην τής τέχνης του. Καί γιά νά τόν έκδικηθή, ηγναίνει μία βραδιά μαζί μέ τόν 'Ανσέλιο σέ ένα χορευτικό κέντρο, φευγοντας άπό κει, ό 'Ανσέλιος τήν βάζει σ' ένα αεροκίνητο, γιά νά τήν πάει στό σπίτι της. Μά όταν έκείνος μένει μόνος, βλέπει απροστά του μία ψιλή, μελαχροινή γυναίκα, γνωστή του, χωρίς άλλο, άπό τού παρελθόν, ή όποια τού λέει απειλητικά τίς λέξεις: «Σ έ λ (γ ο Ι» και φεύγει. 'Ο 'Ανσέλιος διευθύνεται κατόπιν πρós τού σπίτι του, μά στό δρόμο έχει τήν έντύπωση πός κάποιος, πού δέν τόν βλέπει, τόν παρακολουθεί κατά πόδας. Γυρίζει και κυττάει δεξιά κι' αριστερά, μά δέν βλέπει γύρω τίποτε τού ύποπτου. Φτάνει τέλος στην πολυκατοικία, όπου μένει. Μά καθώς ανεβαίνει στό διαμέριμά του, πιάναται στό χέρι, έπειτα άπό ένα επεισόδιο, μ' έναν σίνουκό του, τόν καλλιτέχνη τού μιούζικ - χάλ Κάρλιο. Τόν χτυπάει άσχημα κι' ό Κάρλιο τού φωνάζει πως θά τόν έκδικηθή άγρια. Τέλος ό 'Ανσέλιος μπαίνει στό διαμέριμά του κι' έχει βρίσκει μία έπιστολή, πού τόν άναστατώνει και τόν πλημυρίζει άπό φόβο. Πάρνει τήν έπιστολή αυτή και ηγναίνει στό γραφείο κάποιου έμπόρου μαγαζαριών, τού Ζακινού, μέ τόν όποιο είχε άλλασε ύποπτες συλλυγαίες. Μάλις διαβάσει ό Ζακινός τήν έπιστολή, τρομοκρατείται κι' αυτός. Σέ λίγες μέρες ό 'Ανσέλιος λαβαίνει και δεύτερη απειλητική έπιστολή κι' έπειτα άπ' αυτήν άποφασίζει νά εγκαταλείψη τού Παριού. Καθώς λοιπόν κάνει έξοδός τις έτοιμασίες τής άναχώρησός του, μπαίνει μέσα Έξολλη ή Λουκιανή, ή όποια τού λέει ότι είχε πρú όλίγου μία τρομερή σκηνη μέ τού σύζυγό της τού άδαμαντωπώλη ότι είχε πρόβλημ νά τόν άκολουθήση στό κάλλυγουν και τού έμπιστεύεται τά χρήματά της, τά κοσμήματά της, άξιας μιούζ εκατομμυρίου περίπου οργάνων, και φεύγει. Μά ξαναγυρίζοντας στό ξενοδοχείο της, ή Λουκιανή σφαιλιώνεται μέ τού σύζυγό της και άμέσως τρέχει πάλι στό σπίτι τού 'Ανσέλιου γιά νά ένασπώση τά κοσμήματά και τά χρήματά.

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

—Δέν θέλετε νά μου έπιστρέψετε τά κοσμήματά μου και τά χρήματά μου; φώναξε ή Λουκιανή Έξολλη.

—'Οχι, περισσότερο μου!... άπάντησε ό 'Ανσέλιος μέ τού ίδιο άπαχικό ύφος. Χίλιες φορές, όχι!...

—Κύριε, θά μου τά έπιστρέψετε!... Κι' άμέσως μάλιστα!...

—Υπήρχε μία τέτοια φοβέρα μέσα στό χέρι τής Λουκιανής, καθώς έλεγχε τά λόγια αυτά, ώστε ό 'Ανσέλιος διάσπηκε ν' άλλή άφή ύφος και νά τής άπαντήσει:

—Μά πώς θέλετε νά οάς τά έπιστρέψω!... Τά χρήματά τά κατέθεσα στην Τράπεζά μου... 'Όσο γιά τά κοσμήματά, τά πήγα στόν άδαμαντωπώλη μου και τόν παρακάλεσα νά έκτιμήση τήν άξία τους... Ξέρετε, έγω δέν κρατάω κανένα πολύτιμο άντικείμενο στό σπίτι μου.

—Μά θά πήρατε άσφαλώς άπόδειξι από τόν άδαμαντωπώλη σας ότι τού καταθέσατε τά κοσμήματά μου.

—'Οχι!... Δέν έπηρεα... Γιά τού λόγο: ... 'Ο άδαμαντωπώλης μου είνε τίμιος άνθρωπος.

'Η Λουκιανή, τρέμοντας άπό τή ματιά της, φώναξε:

—'Είσ' ένας ψεύτης!... Καί κάτι χειρότερο άκόμα!... Δέν κατέθεσες τά χρήματά μου στην Τράπεζα, γιατί σου τά έφερα στις πέντε και στις τέσσερες κλεινουν όλες ή Τράπεζες... 'Επειτα δέν άφίνουν κοσμήματά, χωρίς νά πάρουν άπόδειξι!... Τά έχεις άκόμα, και τά κοσμήματά και τά χρήματά, έδω!...

'Η άκρίθεια τών σκέψων της Λουκιανής, έκανε Έξο φρενών τόν 'Ανσέλιο. 'Εχασε πεία κάθε έπιφύλαξι και μέ τήν πραγματική φωνή του, τήν σκληρή και κάπως στριγγή, φώναξε:

—'Ε, λοιπόν!... Ναι, τά έγω!... Τά έχω έδω!... Καί τά κρατάω... 'Αμ' τι φανταστικές λοιπόν, μικρούλα μου!... 'Ότι θά σου έκανα τόν καθάλιέρο και θάγανα τόν καιρό μου και τού χρήμα μου, χωρίς νά κερδίσω κι' έγω τίποτα;

'Η Λουκιανή ένιωσε τήν άνάσασ της νά τής παγώνει τά δόντια. Τήν είχε πιάσει ένας τέτοιος θυμός, ώστε δέν μπορούσε νά συγκρατηθή πεία.

—'Α! έτσι; 'Ε τότε, κατ' εύχόγυ από δω, θά πάω μαζί σου...

...θιαν στό άστυνομικό Τμήμα τής συνοικίας. 'Ο 'Ανσέλιος τής άπάντησε στην άρχή μ' ένα διαπεραστικό γέλιο. 'Επειτα τής έπιασε μέ δύναμη τού χέρι και τής φώναξε άγρια:

—Μά όχι, κούκλα μου, δέν θά πάς... Γιατί θά γίνη άνάκρισι κι' ό σύζυγός σου θά μάση άμέσως, ότι έδω και τρεις μήνες μέ θλέπεις κρυφά στόν κινηματογράφο και στό ντάνσιγκ... Θα πώ άκόμα ότι σε είχα κάνει έρωμένη μου κι' ότι έργόσσουν σιγά και στό σπίτι μου... Αυτά πού μου έδωσες πρú όλίγου, δέν θά τά ξαναπάρης... Μπορείς νά τά πέρσως στην μερίδα τών ζημιών... 'Αλλοιώς ό σύζυγός σου θά τά μάση όλα... Κι' αυτό θά είνε άκόμα χειρότερο γιά σενα... Καί τώρα, νά ή πόρτα! Φύγε!...

—'Οχι, δέν θά φύγω! ούρλιαξε ή Λουκιανή. Ούτε λογαριάζω καθόλου τίς φοβέρες σου!... Θέλω τά κοσμήματά μου!... Καί θά μου τά έπιστρέψης άμέσως!... Μή νομίζεις ότι θά μέ τρομάξης μέ τού σύζυγό μου!... 'Ε λοιπόν! Θα πάω νά τού τά πώ όλα... και θά πάμε μαζί στην άστυνομία!... Καί... και... 'Η λύσσα έπινε τή φωνή της...

Στάθηκε, λαχάνιασε μερικές στιγμές, κι' έπειτα έξακολούθησε:

—Σου δίνω δυό λεπτόν προθεσμία γιά νά μου έπιστρέψης τά κοσμήματά μου και τά χρήματά μου!... 'Αλλοιώς, φυλάξου!... Μ' άκούς;... Κλέφτη!... Κλέφτη!... Κλέφτη!...

'Η Λουκιανή φώναζε μ' δλη τή δύναμη της κι' ήταν ένδεχόμενο νά τή άκούσουν άπό τ' άλλα διαμερίσματα.

Γι' αυτό, τόσο άπό φρόνησι, όσο και γιά νά τήν ειρηνεύη, ό 'Ανσέλιος άνοιξε τού φωνογράφου του κι' έβαλε μία πλάκα. 'Επειτ' άπό μία στιγμή, τού υπηάγνια άρχισε νά παίζη τού ταγκό 'Καλημέρα, Κυρία...» πού έρέθιζε τόν αγαθό καλλιτέχνη Κάρλιο όσο κι' ό δίσκος μέ τά προστάγματα τής γυμναστικής.

—Τά κοσμήματά μου!... Τά χρήματά μου!... ούρλιαξε ή Λουκιανή.

Κι' ή φωνή της σκέπαζε τού θόρυθο τού φωνογράφου. Καγαχίζοντας ό 'Ανσέλιος, άρχισε νά χορεύη μόνος του ταγκό. Τότε στό κατακόρυφο τής όρηγής της, ή Λουκιανή άρπαξε ένα μεγάλο προουόντζινο χαρτοκοπήρα πού θριασκόταν άπάνω στό τραπέζι κι' όρμησε έναντίον τού 'Ανσέλιου, μέ τού χέρι της ύψωμένο, άσυγκράτητη, τρομερή...

III

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

Τού ίδιο έκείνο βράδυ, ό αγαθός καλλιτέχνης τού μιούζικ-χάλ Κάρλιο, έκανε Έξο καθόταν κάτ' άκριθός άπό τού διαμέριμα τού 'Ανσέλιου, ξαναγύρισε χωρίς στό σπίτι του, μαζί μέ τις δυό μικρές τού κόρες, τήν Κατερινα και τή Λουίζα, πού τήν είνε πεία στό σπίτι ενός συναδέλφου του γιά ν' άκούσουν ένα ραδιοφωνικό κονσέρτο. Τις έβαλε νά πλαγιάσουν κι' άφοδ τις καληνύτισε, έκλεισε σιγά τήν πόρτα τής κάμψής τους κι' άποούσθηκε στην τραπεζαρία γιά νά καπνίση τήν πίπα του.

Τής έπιασε μέ δύναμη τού χέρι και τής φώναξε...

Κάθισε μπροστά στό τραπέζι, έσπη τήν πίπα και θυθίστηκε σέ σκέψεις. 'Επειτ' άπό λίγες μέρες, τού παρηναγωγείο, σπύ άποία είνε οικότροφες τίς κόρες του, θ' άνοιγε πάλι κι' ή μικρούλες θά ξαναγύριζαν σ' αυτό... 'Εκείνος πάλι θά πήγαινε στό Μπωβαί. Σπου θά τραγουδούσε όλη τήν προσηχ ήδομίδα. Δέν μπορούσε νά μνήν πη... Γιατί άλλοιώς, πός θά πλήρωνε τού μνηνάτιο τής γυναίκας του πού ήταν άρρωστη σ' ένα σανατόριο; Μία φορά

είχε στείλει τα χρήματα με καθυστέρηση τριών ημερών και λίγο έλειπε να τη δώσουν τη δυστυχισμένη... Ήταν περίφημο το σα νατόριο αυτό, μα σκληρό στα χρηματικά ζητήματα.

Κι' ο καλός Κάρλιο άρχισε να κηνή από μέσα του τους λογισμικούς του: Αν δεν του συνέβαινε καμιά άναποσι, είχε μπροστά του αρκετά συμβόλαια, για να τα θγάλη πέρα έπί τρείς μήνες... Αυτό το έπιπλωμένο διαμέρισμα στο οποίο έμεναν, του στοίχιζε θέβατια πολύ από τότε που η γυναίκα του είχε φύγει... Τρία δωμάτια ήταν γι' αυτόν πολλά, μόνος του καθώς ζούσε, αφού η κόρης του πολύ σπάνια έβγαζαν από το παρανωαγειο... Μα δεν μπορούσε να τ' άσφη, γιατί η γυναίκα του ήταν ένδεχομένο να στενωχωρηθή στο σα νατόριο και να πάη να περάση μερικές ημέρες κοντά του...

Ω! άν ήθελε ο πεθερός του, ένας πλούσιος έμπορος σιδερεικών του Βίρ, να τούς βοηθήση λιγάκι... Μα δεν μπορούσε να χωνέψη το ότι η κόρη του είχε παντρευτή ένα άπλο τραγουδι-οτή... Η πεθερά του μόνο έστελιε που και που μερικά δώρα στις κόρες του.

Δέν ήτανε ζωή αυτή!... Νά κάθεται αιωνίως σ' άναμμένα κάρθουνα με την ιδέα ότι θα σου συμβή κάποιο άτύχημα που θά σ' έμποδίση να δουλέψης.

"Επειτ' από δέκα λεπτά, οι ένοικοι τής πολυκατοικίας άκουαν τον Κάρλιο σκυμμένο πάνω άπ' τ' κεφαλόσκαλο του τέρταρου παταμάτος, να φωνάζη με όλη του τη δύναμη:

-Βοήθεια!... Έλάτε γρηγορά!... Βοήθεια!... Έκείνη την ώρα, όλοι σχεδόν οι ένοικοι έλειπαν στις δουλειές τους, στα διάφορα μουζικ-χάλ. Ώστόσο μερικοί, των όποιων τα νούμερα τελείωναν πολύ νωρίς, είχαν κιόλας έπι-στρέψει.

"Ενα σωρό πόρτες άνοιξαν στο κάθε πάτωμα... Πρόσωπα τρομαγμένα παρουσιάστηκαν σ' αυτές. Ο θυρωρός, ο μάρμπρα-Λανσάρ, άρχισε ν' άνεβαινή τρέχοντας έ-πάνω.

Στ'η σκάλα, πολλοί άλλοι ένοικοι ένω-θηκαν μαζί του, ο Μπουσάττι, ο Μαρσέ-λο, ο Τζόν, η αδερφή Μπουλφοντ...

"Όταν έφτασαν στο τέταρτο πάτωμα, θρήκαν τον Κάρλιο σκυμμένο στον γόγχο, με το πρόσωπό του θανάσιμα χλωμό να κυττάζη με φρίκη το δέξι του χέρι που ήταν λερωμένο από ένα ύγρο κασακόκκινο.

Μόλις τους είδε, τραύλισε:

-Πρό όλίγου άκουσα φιλονεικίες στο δι-αμέρισμα του Άνσελμο... Άκουσα τ'η φωνή του και τ'η φωνή μιας γυναίκας... Κ' έ-πειτα το φωνογράφο... Και κατόπι μια δυ-νατή πτυγμένη κραυγή που κατέληξε σε ρόγχο!... Τότε άνεθηκα έπάνω... Η πόρ-τα ήταν άνοιχτή... Μπήκα μέσα και φώνα-ξα... Κανένας δεν μου άπάντησε... Κα-θώς στηρίχτηκα έπάνω στο τραπέζι, ένοιω-σα πως άκουμπούσα το χέρι μου σ' ένα πράγμα ύγρο... Νά, κυττάχτε... Τότε, φοβήθηκα... Βγήκα πάλι έξω κι' άρχισα να φωνάζω...

Ο θυρωρός μπάρμπρα-Λανσάρ, ένας άν-θρσπος άπ' τ'ην Ώθέρην, δέν ήταν άπ' τους γέ-θρσπους που ταραζόνταν εύκολα.

-Πρέπει να δούμε!... έπτε
Και μήκηκα μέσα.

Το μικρό διαμέρισμα φαινόταν άδειο. Έπάνω στο τραπέζι, στις καρέκλες, καταγής, ύπήρχαν κόκκινες κηλίδες.

-Κύριε Άνσελμο!... Κύριε Άνσελμο!... άρχισε να φωνά-ζε ο μπάρμπρα-Λανσάρ.

Καμιά άπάντησι δέν τάραξε τ'η σιωπή. Πήγαν στην τραπεζαρία, στην κρεβατοκάμαρα. Κανείς -Θά είν' εδω ίσως, έπτε ο θυρωρός.

Και πήγε προς τ'η σιδερένια πόρτα του παλαιού χρηματοκι-θωτίου που χροήμειε τώρα ως πόρτα τής γκαρντερόμπας του Άνσελμο.

Στο έσωτερικό, ύπήρχε φως. Διάκριναν μι' άχτίνα φωτός, τ'η-τω άπ'ο την πόρτα.

Το κάκου ο Λανσάρντ προσπάθησε ν' άνοιξη αυτή την πόρ-τα, που είχε κλειδωνιά και σύρτη άσφαλής. Ήτανε γερά κλει-σμένη. Ο Μαρσέλλο βοήθησε με όλη του τη δύναμη. Μα τ'ο κάκου...

"Άρχισαν να ψάχνουν να θρουν τα δυο κλειδιά, μα δέν τα εύρισκαν πουθενά... Έξ' άλλου, τ'η ίγνη του αίματος τους έκα-ναν να τ'η χάνουν...

Ο Λανσάρντ χτυπούσε με δυνατές γροθιές στην σιδερένια πόρτα, φωνάζοντας.

-Κύριε Άνσελμο... Κύριε Άνσελμο... Μα τίποτε, τίποτε... Έκείνη τ'η στιγμή, ο Νταρμπουάν, ο 'συμβολαιογράφος', πα-ρουσιάστηκε με το σακκάκι του άπο άλπαγκά και με τ'η άσπρη γραβάτα του, λαχαισαμένως γιατί είχε άνεβ'η τις σκάλες τέσ-σερες-τέσσερες.

-Μά τι συμβαίνει;... Τι έινε;... ρώτησε.
Το έδωσαν βιαστικές έξηγήσεις και τον ρώτησαν άν ήξερε που θρικόκουνταν τ'η κλειδιά... Του έπταν ότι ίσως ο κ. Άν-σελμο ήταν άρρωστος μερμα κ' έπρεπε να τον θορήσουν.

Μα τ'ο κάκου κι' ο Νταρμπουάν έφάξε κι' αυτός μέσα σ' ο-λόκληρο το διαμέρισμα. Έλεος έπτε:

-Ο κ. Άνσελμο δέν τ'η χωρίζταν ποτε. Τα είχε έπάνω του πάντοτε... Και θά θυμάστε, κύριε Λανσάρντ, ότι άξιασε να τ'η δώσετε και τα δεύτερα κλειδιά που συνηζήτε να κρατάτε εσείς. Είχε τ'η μανία να φοβάται ήμψας τ'ον κλειδώνω... Αυτά τα δευ-τερα κλειδιά, όπως και τ' άλλα, θρικόκουνταν πάντοτε μέσα στο πορτοφόλι του ή σε μία από τις τσέπες του...

-Τότε, κλειστήκε ο ίδιος μόνος του έκει μέσα! έπτε ο Λαν-σάρντ.

-Όχι! Δέν μπορούσε να τ'η κάνει αυτό! παρατήρησε ο Νταρ-μπουάν. Δέν μπορεί κανείς ούτε ν' άνοιξη, ούτε να κλειδώση ήμψα την πόρτα αυτή από μέσα... Γιατί τον καιρό που ήταν εδω γρα-φείο, έπτε γιατί δέν ήθελαν να φαίνεται από τ'ην πόρτα τής κλειδωνιάς τ'η γιγάντια μέσα σ' αυτό το δωμάτιο, έπτε για όποιο-δήποτε άλλο λόγο, κόλλησαν από μια τάκα μεταλλική άπο με-σα, στην κοσμελιά άπό τις δυο κλειδωνίες.

-Τότε δέν είτ κανείς μέσα... Ο κ. Άνσελμο, θναιώνοντας έ-ξω, θά έξαγε να σήση το φως... Αυτό είν' όλο.

-Μα άν δέν έινε μέσα σ' αυτό το φωτισμένο δωμάτιο, τότε που έινε;

Τ'η κείνη τ'η στιγμή, άκουστηκαν θήματα θραεια και ψιθυρι-σμοί στις σκάλες. Δυο παδηλάτια άστυνομικοί άνεβαιναν έ-πάνω. Τους είχαν φωνάξει ένω περνούσαν έξω από το σπίτι.

Ο ένας τους χλώμασε, μόνις είδε τ'η ίγνη του αίματος. Ο άλλος άκουσε τ'η διήγησι του θυρωρού. κυττάε άσπρηά τον Κάρλιο κ' έπτε έπτε:

-Θά έπρεπε ν' άνοιξετε άμέσως ατ'ην πόρτα... Είπατε πως ο κ. Άνσελμο δεν ύηκε καθόλου έ-ξω;... Πώς έινε μέσα στο σπίτι...

-Ναι, θέβατια... Έπέστρεψε προ μισής ώ-ρας... άπάντως ο θυρωρός. Είπε ίσως έκει μέσα...

-Τότε πως έκλεισε τ'ην πόρτα, αφού, ό-πως λέτε, η πόρτα αυτή δέν κλείνει παρα μόνο άπ' έξω;...

-Δέν έχει σημασία. Πρέπει να θεβαλω-θούμε...

-Στείλτε να φωνάξετε ένα κλειθροποιό... Νά τον ζήτηήσουν στην άνάγκη... Νά τ'ο πούν πως τον θέλει η άστυνομία... Νόρηθ έμωσως!... Έγώ πάω να τηλεφωνήσω.

Έμετε τηλεφώνω δ'η πέρα:
-Ναι, μέσα στο θυρωρείο.

Πέρασαν είκοσι λεπτά άδουηρής άγαμονής μέσα στο διαμέρισμα που ήταν γεμάτο σιω-πή και τρόμο. Κανένας δέν κουνισταν. Καν-ένας δέν άλκυε...

Οι ένοικοι που γύριζαν από τις δουλειές τους, μαζεύοντουσαν κι' αυτοί κοντά στους άλλους στο κεφαλόσκαλο, ήπου με σιγαή φωνή τους έκαναν ένημέρους τής καταστά-σης.

Ο άστυνόμος κι' ο κλειδαράς έβριζαν συγχρόνως.

Σωδέ ήταν ένας φαλακρός άνθρσπάκος, γκρίζος, του όποίου τα μάτια άνοιγόκλειζαν πίσω από τα ματο-γυαλιά του. Φορούσε ζακέτα πολύ μακρρά και γάντια γκριζά.

-Πρέπει ν' άνοιξουμε άμέσως, έπτε... Άν δέν έινε τίποτε σ' αυτή τ'η κάμαρη, θά ψάξουμε άλλωδ... Βιάσου, κλειδαράε...

Ο κλειθροποιός, ένας κόλλοσός με κόκκινο πρόσωπο, και με άσπρα μαλλιά, που μύριζε κρασί, σιδερικά και ίδρωτά, έβγαλε κι' αυτός τα γυαλιά του και κυττάε τ'ην κλειδωνιά και το σύρτη.

-Είπε άδύνατον ν' άνοιξουμε αυτήν τ'ην κλειδωνιά και το σύρτη... Πρέπει να τ'η σπάσουμε δλα...

Όχι μόνο τ'η έσπασαν, αλλά άναγκάστηκαν να γκρεμίσουν κι' ένα κομμάτι τ'ου τοίχου.

Έλεος ή πόρτα υποχώρησε...

Όλοι είδαν τότε τ'η Άνσελμο, που κοιτοται καταγής άπο τ'ην άριστερά μεριά, με το πρόσωπο πελιδίο...

Τά άσάφιστα μάτια του, φαινότουσαν σαν να κυττάζαν ένα εύλογο κοτέ, που ήταν κοντά του, έπάνω στο παρκέτο. Τό δει-ξί του χέρι με το δέιχτη τεταμένο έδειχτε καθαρά αυτό το κοτέ...

Ένα σκίσιμο στο σακκάκι του, στη ράχη με αίμα πημένο, έδειχνε το μέρος τής θανάσιμης πληγής.

Πλάι του, έπάνω στον τάπητα, ύπήρχε ένα χαρτοκοπήτρα του όποίου η έσκαλενια λεπίδα ήταν σαν σκουριασμένη Άσφαλώς, αυτό ήταν το όπλο τ'ου έγκλημάτος. Φωνές φρίκης άκούστηκαν.

Πολλές άπο τις γυναίκες φαινότουσαν έτοιμές να λιθοβου-πούν
(Άκολουθεί)

